

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 45/2023
31.01.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и окривљеног ББ – адвоката Милорада Марјановића и браниоца окривљене ВВ – адвоката Стефана Младеновића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К. бр. 237/19 од 14.03.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 431/2022 од 15.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ - адвоката Милорада Марјановића поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К. бр. 237/19 од 14.03.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 431/2022 од 15.11.2022. године, у односу на окривљеног АА, због повреда закона из члана 439. тачка 2), члана 441. став 3. и 4. Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљених и то: у преосталом делу у односу на окривљеног АА **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен, а у односу на окривљеног ББ, **ОДБАЦУЈЕ** као неблагоприятан.

II ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене ВВ - адвоката Стефана Младеновића поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К. бр. 237/19 од 14.03.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 431/2022 од 15.11.2022. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К. бр. 237/19 од 14.03.2022. године, окривљени АА и окривљени ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, а окривљена ВВ оглашен ја кривом због извршења кривичног дела тешка крађа у помагању из члана 204. став 2. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ и и осуђени на казне затвора у трајању од по 1 године и 6 месеци, с тим што је окривљеној ВВ, у казну затвора урачунато и време које је провела на задржавању од 31.01.2018. године до 01.02.2018 године. Окривљени су на име трошкова кривичног поступка обавезани да плате:

- трошкове настале пред ОЈТ и то: окривљени АА и окривљени ББ у износу од по 21.377,43 динара, а окривљена ВВ у износу од 44.627,43 динара,
- трошкове настале пред судом и то: окривљени АА и окривљени ББ у износу од по 9.356,40 динара, а окривљена ВВ у износу од 23.756,40 динара,
- на име паушала износ од по 15.000,00 динара и,
- на име трошкова поступка оштећеном ГГ, сви окривљени солидарно износ од 301.500,00 динара,

све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом, окривљени су обавезани да оштећеном ГГ на име накнаде штете солидарно плате износ од 990.886,37 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а оштећени ГГ је упућен на парнични поступак, ради остваривања права на накнаду штете, за износ потраживања изнад досуђеног.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 431/2022 од 15.11.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе заједничког браниоца окривљеног АА и ББ и жалба браниоца окривљене ВВ и пресуда Основног суда у Лесковцу К. бр. 237/19 од 14.03.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП:

- заједнички бранилац окривљеног АА и окривљеног ББ – адвокат Милорад Марјановић и
- бранилац окривљене ВВ – адвокат Стефан Младеновић,

са предлогом исте садржине да, Врховни касациони суд усвоји захтеве за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, а бранилац окривљене ВВ и са предлогом да Врховни касациони суд, евентуално, преиначи побијане одлуке и окривљену ВВ ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених АА и ББ - адвоката Милорада Марјановића је у односу на окривљеног АА неоснован због повреда закона из члана 439. тачка 2), члана 441. став 3. и 4. ЗКП, док је у преосталом делу у односу на овог окривљеног недозвољен, док је исти захтев у односу на окривљеног ББ неблаговремен, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљене ВВ – адвоката Драгана Младеновића је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Милорад Марјановић у поднетом захтеву за заштиту законитости означава повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, коју образлаже наводима да је у погледу кривичног дела, које је предмет оптужбе, примењен закон који се не може применити. По ставу одбране, у конкретном случају, претња није озбиљна нити је подобна за извршење кривичног дела „разбојништво“, зато што се ради о симулованој претњи, те се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела утаја у саизвршилаштву из члана 207. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, а не кривичног дела тешка крађа за које је окривљени оглашен кривим.

Поред изнетог, бранилац окривљеног АА – адвокат Милорад Марјановић у поднетом захтеву за заштиту законитости означава и повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, коју образложе наводима да је првостепени суд имовинскоправни захтев досудио сведоку ГГ, који није титулар спорних имовинскоправних односа, јер у време извршења дела није био предузетник, нити овлашћено лице – заступник, већ је то била његова мајка, као и да је погрешно наведени сведок упућен на парницу ради остваривања права на накнаду штете преко досуђеног имовинскоправног захтева, јер исти није активно легитимисан.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвокат Милорад Марјановић Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

На наведене повреде закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде, на страни седам став четири, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а у односу повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, на страни три став четири, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Милорад Марјановић, у захтеву за заштиту законитости означава и повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, коју образлаже наводима да су нижестепени судови погрешно применили одредбе Законика о кривичном поступку о накнади трошкова кривичног поступка, јер су солидарно обавезали сво троје окривљених да на име трошкова поступка плате наводном оштећеном ГГ и то на рачун његовог пуномоћника износ од 301.500,00 динара.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости су неосновани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 264. став 1. Законика о кривичном поступку прописано је да када суд окривљеног огласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка.

Из списка предмета произилази да је окривљени АА правноснажном пресудом оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву, из члана 204. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ.

Имајући у виду напред наведено, правилно је окривљени АА, сходно одредби члана 264. став 1. ЗКП обавезан на накнаду трошкова кривичног поступка, те су супротни наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, од стране Врховног касационог суда оцењени као неосновани.

Бранилац окривљене ВВ – адвокат Стефан Младеновић у поднетом захтеву за заштиту законитости означава повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да из изреке првостепене пресуде, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Нишу, не произилази опис радње помагања при извршењу кривичног дела, како је то прописано одредбом члана 35. КЗ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 35. КЗ прописано је да ко другом са умишљајем помогне у извршењу кривичног дела, казниће се казном прописаном за то кривично дело, или ублаженом казном.

Из изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљена ВВ у време, месту и на начин ближе опредељен у изреци, са умишљајем помогла окривљеном АА и окривљеном ББ да из мењачнице, по претходном договору, као и саизвршиоци, заједничким учествовањем у радњи извршења одузму динарски и девизни новац ... у ком смислу су прецизно договорене радње које је окривљена требала да предузме током и након извршења кривичног дела, а при томе је могла да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свесна свога дела чије је извршење хтела и била свесна да је њено дело забрањено.

Полазећи од наведеног, а имајући у виду да из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљена ВВ критичном приликом умишљајно помогла окривљенима АА и ББ да изврше кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, то по налажењу Врховног касационог суда, из изреке правноснажне пресуде јасно произилазе сви битни елементи кривичног дела тешка крађа у помагању из члана 204. став 2. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ, за које је окривљена оглашена кривом и осуђена, па су стога неосновани наводи захтева браниоца окривљене, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, односно да из изреке пресуде не произилази радња „помагања“ у односу на окривљену ВВ.

У преосталом делу захтеви за заштиту законитости браниоца окривљене ВВ – адвоката Стефана Младеновића и захтев за заштиту законитости адвоката Милорада Марјановића у односу на окривљеног АА су недозвољени.

Наиме, бранилац окривљеног АА – адвокат Милорад Марјановић у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи, да разлози су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, да није јасно ко је оштећен у овом поступку, да су побијане пресуде неразумљиве и у погледу саучесништва, на који начин указује на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које ближе образлаже у тачкама 1, 2 и 3 захтева. Поред тога, бранилац окривљеног нумерише и образлаже повреде закона из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у тачки 4 захтева, као и повреду закона из члана 440. ЗКП, коју ближе опредељује у тачки 5 захтева.

На повреду закона из члана 440. ЗКП указује у преосталом делу захтева и бранилац окривљене ВВ, наводима да је суд извршио погрешну оцену доказа – видео записа са сигурносних камера, износећи сопствено виђење наведеног доказа, као и понашања окривљене ВВ, критичном приликом.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП, као ни због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених у напред наведеном делу, оценио као недозвољене.

Захтев за заштиту законитости адвоката Милорада Марјановића у делу који се односи на окривљеног ББ је неблаговремен.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да због повреда тог законика (члан 74., члан 438. став 1. тачке 1) и 4) и тачке 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачке 1) до 3) и члана 441. ставови 3. и 4.) учињених у првостепеном и поступку пред жалбеним судом, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног, с обзиром на одредбу члана 71. тачка 5) ЗКП којом су права браниоца одређена и ограничена садржином права окривљеног.

Из списка предмета утврђује се да је окривљени ББ пресуду Апелационог суда у Нишу Кж1 431/2022 од 15.11.2022. године примио дана 05.12.2022. године, а бранилац окривљеног, адвокат Младен Марјановић, поднео је захтев за заштиту законитости путем поште Основном суду у Лесковцу дана 05.01.2023. године.

Према наведеном, захтев за заштиту законитости адвоката Милорада Марјановића у односу на окривљеног ББ против означених правноснажних пресуда

поднет је по протеку законом прописаног рока за подношење истог, из члана 485. став 4. ЗКП, те је захтев неблаговремен у односу на овог окривљеног.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић